

79-89
PD

Najvyšší súd
Slovenskej republiky

Protimonopolný úrad Slovenskej republiky Drieňová 24, 826 03 Bratislava	
Došlo: 17. 02. 2010	
Č. záznamu: 549	Číslo spisu:
Prílohy:	Vybavuje: KP

1Sžhu 1/2008

KRAJSKÝ SÚD V BRATISLAVE	
Došlo: - 4 -02- 2010	
o	hod. min. krát
..... príloh rubrik	

Toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť
dňa 17. 2. 2010
a vykonateľnosť dňa
Krajský súd v Bratislave
dňa 2. MAR. 2010

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a členov senátu JUDr. Ing. Miroslava Gavalca a JUDr. Aleny Poláčkovej PhD. v právnej veci žalobcu: **Ministerstvo kultúry Slovenskej republiky**, Nám. SNP 33, Bratislava, proti žalovanému: **Protimonopolný úrad Slovenskej republiky**, Drieňová ulica č. 24, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Rady žalovaného č. 2006/39/R/2/023 zo dňa 24. marca 2006, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S 218/06-42 zo dňa 24. októbra 2007, takto:

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S 218/06-42 zo dňa 24. októbra 2007 **zmeňuje** tak, že žalobu **zamieta**.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie:

Rozsudkom č. k. 2S 218/06-42 z 24.10.2007 Krajský súd v Bratislave zrušil napadnuté rozhodnutie Rady žalovaného č. 2006/39/R/2/023 zo dňa 24.3.2006 a prvostupňové rozhodnutie žalovaného č. 2005/39/2/111 zo dňa 28.2.2005 podľa § 250j ods. 2 písm. a/ OSP a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Rozhodnutím č. 2006/39/R/2/023 zo dňa 24. marca 2006 Rada žalovaného zmenila prvostupňové rozhodnutie žalovaného

č. 2005/39/2/1/111 zo dňa 28.10.2005 o uložení pokuty žalobcovi vo výške 200.000,- Sk za to, že pre rozpočtový rok 2005 nestanovil pre Tlačovú agentúru Slovenskej republiky — Slovakia (ďalej len TASR) spôsob použitia finančných prostriedkov zo štátneho rozpočtu vopred, objektívnym a transparentným spôsobom, čím umožnil, aby TASR z týchto prostriedkov financovala aj tie svoje aktivity, ktoré sú poskytované v konkurenčnom prostredí, čím mal žalobca obmedziť súťaž a porušiť § 39 zákona č. 136/2001 Z. z. o ochrane hospodárskej súťaže a o zmene a doplnení zákona č. 347/1990 Zb. o organizácii ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov (ďalej len ZOHS) a rozhodla, že žalobca skreslil hospodársku súťaž tým, že pri poskytovaní finančných prostriedkov zo štátneho rozpočtu vo forme príspevku pre rozpočtový rok 2005 TASR umožnil, aby táto financovala z poskytnutých finančných prostriedkov aj činnosti, ktoré sú poskytované v konkurenčnom prostredí, čím porušil § 39 ZOHS.

Súd prvého stupňa po preskúmaní spisového materiálu dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie ako i prvostupňové rozhodnutie žalovaného vychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa názoru súdu prvého stupňa žalobca v rozpočtovom roku 2005 v súvislosti s pridelením verejných prostriedkov TASR postupoval v zmysle platnej právnej úpravy (zákona o štátnom rozpočte na rok 2005, zákona o rozpočtových pravidlách a zákona č. 81/1992 Zb.), prostriedky pre TASR rozpisal v súlade s predpísanou účtovnou metodikou, čo potvrdilo aj stanovisko MF SR. Napriek tomu, že TASR má postavenie podnikateľa, ktorému podľa zistení žalovaného na trhu konkuruje SITA a.s. (ďalej len SITA), nemožno (pri súčasnom právnom rámci vymedzenom najmä citovanými predpismi) v sankcionovanom konaní, či skôr nekonaní žalobcu, vidieť skresľovanie hospodárskej súťaže poskytovaním podpory zvýhodňujúcej TASR na úkor SITA. Pokiaľ platí zákon č. 81/1992 Zb., je štát povinný prostredníctvom žalobcu pokrývať časť nákladov na prevádzku TASR, ale aj vyžadovať plnenie zákonom vymedzených úloh, spočívajúcich predovšetkým v poskytovaní tematicky členeného zvukového a obrazového agentúrneho servisu. Ako judikoval Ústavný súd SR, „vytvorením tlačovej kancelárie podporovanej štátom sa ... plní len pozitívny záväzok štátu na zabezpečovaní práva na prístup k informáciám“, a „zmyslom zákonnej formy štátnej príspevkovej organizácie je zapojenie tejto inštitúcie do trhového hospodárstva. Samotné zriadenie tlačovej kancelárie nie je potrebné posudzovať

z hľadiska zvolenej formy, ale z hľadiska obsahu jej činnosti, ktorou je plnenie pozitívneho záväzku štátu pri naplňaní zmyslu práva na slobodu prejavu (PL. ÚS2/04 z 31.marca 2005).

Skutočnosť, že obdobné aktivity ako TASR vykonáva aj SITA na komerčnej báze, nie je podľa názoru súdu dôvodom, pre ktorý by žalobca mal pri rozpisovaní záväzných ukazovateľov rozpočtu vyhľadávať tie činnosti, ktoré vykonáva TASR a zároveň aj štátom nedotovaná SITA v konkurenčnom prostredí, pretože postavenie verejnej spravodajskej agentúry má v zmysle zákona len TASR a takúto povinnosť žalobcovi neukladá žiaden zákon, ani ZOHS. Navyiac by takáto selekcia bola podľa mienky súdu aj zbytočná, pretože ako uvádza žalobca, prakticky každá z aktivít TASR je poskytovaná aj v konkurenčnom prostredí, čo potvrdzujú aj vyjadrenia odberateľov predmetných služieb. Okrem toho sa súd stotožnil so žalobcom, že nemožno na účely financovania zo štátneho rozpočtu rozdeľovať výstupy TASR podľa ich komerčnej úspešnosti a zastupiteľnosti na trhu. Niet totiž objektívneho kritéria pre takéto členenie. Preto sa posudzovanie, ktorá správa je zaujímavá aj pre konkurenciu a teda mohla by vzniknúť v konkurenčnom prostredí, javí ako nezmyselné. Ak by súd vzal na zreteľ vnútorné členenie TASR na jednotlivé redakcie, potom možno spoľahlivo konštatovať, že v každej z redakcií vznikajú správy, ktoré sú poskytované v konkurenčnom prostredí, ale aj správy komerčne neatraktívne (napr. oslovujúce relatívne malý alebo úzko špecializovaný okruh adresátov), no napriek tomu z pohľadu verejnosti potrebné.

Súd konštatoval, že napadnuté rozhodnutie žalovaného narúša platnou právnou úpravou stanovený systém financovania príspevkových organizácií, ktorých príjmy sú tvorené okrem príspevku štátu aj príjmami z vlastnej činnosti, ktorá môže mať aj povahu podnikania, pričom verejné prostriedky s vlastnými príjmami organizácie splyvajú. Je skôr pravidlom ako výnimkou, že vlastný príjem príspevkových organizácií je dosahovaný aktivitami, ktoré sú štandardne poskytované v konkurenčnom prostredí. Napriek tomu všetky príspevkové organizácie hospodária na rovnakom princípe, pričom štát (zriaďovateľ) im zákonom alebo iným spôsobom vymedzuje úlohy, ktoré si u príspevkových organizácií objednáva a spolufinancuje. Súdu nie je známe, že by v tomto modeli fungovania príspevkových organizácií videl žalovaný sút'ážny problém aj u iných subjektov okrem TASR.

Súd poukázal na to, že zákon č. 81/1992 Zb. bol prijatý v čase, keď na slovenskom spravodajskom trhu nepôsobila ani SITA a ani iná spravodajská agentúra v takom rozsahu,

ako TASR. Odvtedy sa situácia zmenila, keďže vznikla pre TASR konkurencia, ktorej predmet činnosti sa do veľkej miery prekrýva s úlohami TASR. Z obsahu spisu je zrejmé, že žalobca vníma potrebu nového vymedzenia pozície TASR, jej úloh a spôsobu financovania, keďže predkladá nový návrh príslušného zákona. Nemožno poprieť, že potencionálna možnosť financovania komerčných aktivít TASR aj prostriedkami zo štátneho rozpočtu má negatívny vplyv na súťažné prostredie. Súd je však jednoznačne toho názoru, že pokiaľ existuje súťažný problém v súvislosti s financovaním TASR je treba ho riešiť legislatívne, v rámci nového zákonného vymedzenia postavenia TASR, k čomu napokon s veľkou pravdepodobnosťou v blízkej budúcnosti dôjde.

Súd mal za to, že za daného legislatívneho stavu žalobca sankcionovaným konaním ustanovenie § 39 ZOHS neporušil, naopak postupoval v plnom súlade splatnou právnou úpravou a jednotnými účtovnými pravidlami platnými pre príspevkové organizácie. Žiaden právny predpis žalobcovi neukladal tie povinnosti, ktorých nesplnenie žalovaný sankcionoval.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote žalovaný odvolanie, ktorým namietal, že rozsudok krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a preto navrhol odvolaciemu súdu zmeniť ho tak, že žaloba sa zamietá.

Zdôraznil, že v konaní neposudzoval, či postup žalobcu pri poskytovaní príspevku TASR je v súlade s rozpočtovými pravidlami a nijako nespochybnil postavenie TASR dané jej zákonom č. 81/1992 Zb. a potvrdené nálezmi Ústavného súdu Slovenskej republiky, ale poukázal na to, že v konaní bolo zároveň zistené a preukázané, že žalobca mal priestor určiť spôsob poskytovania príspevku TASR, a to tak, aby súčasne nedochádzalo k narušeniu hospodárskej súťaže.

Nestotožnil sa s názorom krajského súdu, ktorý videl problém v súčasnej aplikácii noriem súťažného práva a zároveň (v predmetnej veci dotknutej) platnej a účinnej legislatívy a pripomenul rozhodnutia Európskeho súdneho dvora (ESD) (vec „CIF“ č. C-198/01), z ktorých vyplýva, že v prípade, že dochádza k porušeniu súťažných noriem komunitárneho práva (čl. 81 a 82 Zmluvy o založení ES), národná súťažná autorita má povinnosť neaplikovať národnú úpravu, ktorá takéto konanie vyžaduje alebo upravuje. ESD konštatuje, že povinnosť neaplikovať národnú úpravu, ktorá je v rozpore so Zmluvou o založení ES vychádza

z princípu nadradenosti komunitárneho práva, ktorý ukladá povinnosť všetkým orgánom štátu prijať opatrenia, ktoré umožnia bezvýhradnú aplikáciu komunitárneho práva.

Poukázal na to, že aj keď v posudzovanom prípade nešlo o porušenie súťažných pravidiel s komunitárnou dimenziou, situácia je rovnaká, nakoľko došlo k porušeniu zákona 136/2001 Z. z. (ZOHS) žalobcom, čo však nemožno ospravedlňovať legislatívnou úpravou, ktorá však napriek všetkému, ako bolo v konaní zistené, ponecháva žalobcovi priestor na určenie transparentného spôsobu financovania aktivít TASR tak, aby neboli financované z verejných prostriedkov aktivity, ktoré sú súčasne poskytované v konkurenčnom prostredí.

Žalovaný zdôraznil, že zákon o ochrane hospodárskej súťaže je právny predpis rovnakej právnej sily ako zákon o rozpočtových pravidlách a zákon č. 81/1992 Zb. a žalobca bol povinný pri poskytovaní príspevku dodržiavať rovnako všetky uvedené právne predpisy, pričom poskytnutie príspevku a spôsob jeho poskytnutia nesmie byť v rozpore so žiadnou právnou normou.

Namietal, že z jeho rozhodnutí nevyplýva, že by vyžadoval od žalobcu triediť správy podľa ich komerčnej zaujímavosti, pretože je na žalobcovi aký spôsob a kritériá poskytovania príspevku si na základe svojej úvahy zvolí. Uviedol, že z jeho rozhodnutia vyplýva, aby z verejných prostriedkov neboli dotované činnosti a aktivity TASR, ktoré zároveň poskytuje aj konkrétne podnikateľ SITA. Podľa jeho zistenia v správnom konaní spôsob použitia finančných prostriedkov nestanovuje zákon č. 81/1992 Zb. ani rozpočtové pravidlá, a preto je predmetom voľnej úvahy žalobcu a to do takej miery, aby nedochádzalo k porušovaniu iných právnych noriem a tým k protiprávnemu konaniu. Žalobca pri poskytovaní finančných prostriedkov zo štátneho rozpočtu TASR umožnil, aby táto financovala z poskytnutých finančných prostriedkov aj činnosti, ktoré sú poskytované v konkurenčnom prostredí, čím porušil § 39 zákona o ochrane hospodárskej súťaže, napriek tomu, že v rámci priestoru pre voľnú úvahu pri pridelovaní finančných prostriedkov zo štátneho rozpočtu príspevkovej organizácii TASR mohol určiť taký pôsob financovania, aby nedochádzalo k skresľovaniu súťažných podmienok.

Žalovaný zároveň upozornil, že krajský súd konštatovaním, že „žalobca sankcionovaným konaním ustanovenie § 39 ZOHS neporušil..... a.....nemožno v v sankcionovanom konaní, či skôr nekonaní žalobcu vidieť skresľovanie hospodárskej

súťaže“ prekročil svoju preskúmovaciu právomoc, keďže orgánom oprávneným konštatovať porušenie zákona o ochrane hospodárskej súťaže je Úrad, pričom súd sa vyslovuje k otázke aplikácie súťažných noriem v rámci zásady zákonnosti.

Žalovaný napokon nesúhlasil s konštatovaním krajského súdu o čiastočnej opodstatnenosti námietky žalobcu týkajúcej sa aplikácie § 59 Správneho poriadku. Trval na tom, že výrok rozhodnutia Rady úradu je v súlade so Správnym poriadkom a nevyvoláva pochybnosti o zmene prvostupňového rozhodnutia Odboru zneužívania dominantného postavenia. V závere svojho odvolania zotrval na stanovisku, že v konaní sa preukázalo, že žalobca svojím konaním porušil zákon.

Žalobca navrhol rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť. Podľa jeho názoru žalovaný vo svojom odvolaní opakuje skutočnosti predložené súdu v samotnom konaní a zotrval len na konštatovaní o narušovaní podnikateľského prostredia z dôvodu poskytnutia príspevku TASR. Opätovne poukázal na list Ministerstva financií SR č. MF/27282/2005-421, v ktorom sa konštatuje, že žalobca naplnil zákonnú povinnosť rozpísať schválené záväzné ukazovatele pre TASR a určil súhrn úloh a činností, ktoré má TASR v súlade s predmetom svojej činnosti ustanovenom zákonom č. 81/1992 Zb. o Československej tlačovej kancelárii Slovenskej republiky v znení zákona č. 442/2003 Z. z. v príslušnom rozpočtovom roku zabezpečiť.

Trval na tom, že postupoval pri poskytnutí príspevku TASR v medziach zákona č. 523/2004 Z. z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a podľa záväznej rozpočtovej klasifikácie, ktorá mu neumožňuje príspevok členiť podľa vlastného uváženia, resp. podľa názoru žalovaného.

Spochybnil odvolanie sa žalovaného na rozhodnutie Európskeho súdneho dvora č. C 98/01, z dôvodu, že pre tento prípad je bezpredmetné, čo potvrdil aj žalovaný, keď pripustil, že v posudzovanom prípade nešlo o porušenie súťažných pravidiel s komunitárnou dimenziou.

Opätovne poukázal na § 21 ods. 3 zákona č. 523/2004 Z. z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy, podľa ktorého možno rozpočtové a príspevkové organizácie „zriadiť na plnenie úloh štátu, obce alebo vyššieho územného celku vyplývajúcich z osobitných

predpisov“ a pripomenul, že TASR ako štátna príspevková organizácia plní úlohy, ktoré sú jej uložené zákonom č. 81/1992 Zb. Odkázal aj na nález Ústavného súdu SR č. PL. ÚS 2/04-48 z 31. marca 2005 konštatujúci, že „vytvorením tlačovej kancelárie podporovanej štátom sa podľa názoru ústavného súdu plní len pozitívny záväzok štátu na zabezpečovaní práva na prístup k informáciám“.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods.2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa z dôvodov a v rozsahu uvedenom v odvolaní žalovaného (§ 212 ods. 1 OSP, § 246c ods. 1 OSP) na pojednávaní podľa § 250ja ods. 2 OSP veta druhá a dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné.

V súdnom preskúmovacom konaní nebol sporný skutkový stav zistený súdom prvého stupňa tak, ako vyplýval z obsahu pripojených administratívnych spisov žalovaného nasledovne.

Z podnetu spoločnosti SITA vo veci možného porušenia § 39 ZOHS vykonal Odbor zneužívania dominantného postavenia žalovaného prešetrovanie v oblasti poskytovania a použitia finančných prostriedkov zo štátneho rozpočtu na činnosť TASR so zameraním na to, či existujúci spôsob financovania nepredstavuje neodôvodnenú výhodu pre podnikateľa TASR voči konkurencii. Na základe výsledkov prešetrovania začal žalovaný dňa 28.4.2005 z vlastného podnetu správne konanie voči žalobcovi vo veci možného porušenia § 39 ZOHS, keď zistil, že vykonávanie zriaďovateľskej funkcie k TASR patrí do pôsobnosti žalobcu a teda je výkonom štátnej správy. Poukázal pritom na novelu ZOHS vykonanú s účinnosťou od 1.5.2004 zákonom č. 204/2004 Z. z., ktorá v prípade porušenia § 39 ZOHS umožňuje voči orgánom štátnej správy viesť správne konanie a v prípade zistenia porušenia ich za toto konanie sankcionovať. Žalovaný zistil, že spravodajstvo TASR je tematicky rozčlenené na domáci, ekonomický, medzinárodný, športový, obrazový, exportný a zvukový servis a dokumentačné databázy, ďalej regionálne spravodajstvo, ktoré je súčasťou všetkých servisov okrem medzinárodného a TOP spravodajstvo, ktoré je súčasťou domáceho, medzinárodného, športového i zvukového servisu. Najvýznamnejšími odberateľmi TASR sú podľa zistení žalovaného mediálni partneri, teda elektronické médiá (hlavne televízie), vydavatelia dennej tlače, časopisov, ako aj nemediálni partneri, medzi nimi aj orgány štátnej

správy. Spravodajskú produkciu TASR v roku 2004 predstavovalo vyše 212.000 slovných, grafických, obrazových a zvukových informácií. Žalovaný ďalej zistil, že v roku 1997 bola založená SITA a.s. ktorá podľa výpisu z obchodného registra vykonáva činnosť spravodajskej tlačovej kancelárie. Od roku 2001 rozšírila štandardné agentúrne služby (on - line spravodajstvo v oblasti domácej a zahraničnej politiky, spoločnosti, hospodárstva a športu) o špecializované služby pre firmy a inštitúcie (prehľady, sektorové monitorings, mediálne analýzy, politické analýzy, monitorings médií a ďalšie informačné produkty). Spravodajské servisy SITA využívajú slovenské aj zahraničné médiá, štátne inštitúcie, diplomatické misie, banky a ďalšie spoločnosti pôsobiace vo finančnej a kapitálovej sfére a v iných oblastiach hospodárstva. Podľa zistení žalovaného na Slovensku pôsobia aj spravodajská agentúra REUTERS Slovakia a Česká tisková kancelár (ČTK), pre účely správneho konania však žalovaný tieto subjekty nepovažoval za konkurentov TASR, nakoľko v Slovenskej republike neposkytujú kompletný servis v takej podobe, aký poskytuje TASR alebo SITA. Za postačujúce pre účely správneho konania považoval žalovaný zistenie, že v oblasti poskytovania slovného a obrazového spravodajstva je konkurentom TASR podnikateľ SITA, ktorý poskytuje spravodajský servis v porovnateľnom rozsahu. Žalovaný oslovil niektorých kľúčových odberateľov slovného a obrazového spravodajstva, a to televízie s celoštátnou pôsobnosťou - STV, TA3, JOJ, MARKÍZA, ďalej Rádio TWIST a.s. a PEREX a.s. a zistil, že televízie TA3 a STV v určitom období nepredĺžili zmluvu s TASR, Slovenská televízna spoločnosť s.r.o. (televízia Markíza) zmluvu s TASR dňom 1.12.2005 vypovedala s tým, že slovné a obrazové spravodajstvo bude odoberať od SITA a.s., televízia JOJ v roku 2004 využívala servis TASR aj SITA a.s., z dôvodu úspory nákladov a lacnejšej ponuky zo strany TASR ukončila odoberanie spravodajských informácií od SITA a.s.. Spoločnosť Rádio TWIST a.s. uviedla, že s výnimkou ekonomického servisu nie je možné vzhľadom na kvalitu, flexibilitu, rozsah a obsah jednotlivých servisov spravodajský servis TASR plne nahradiť. Podľa vyjadrenia PEREX a.s. Bratislava je servis TASR možné nahradiť vlastnými silami a investíciami, žiadny servis jednej tlačovej agentúry nie je možné plne nahradiť servisom inej tlačovej agentúry, nakoľko každá má svoje prednosti a špeciality. Z uvedeného žalovaný dospel k záveru, že spravodajský servis poskytovaný podnikateľom TASR je zastupiteľný spravodajským servisom podnikateľa SITA a.s. , teda obe agentúry sú konkurentmi v oblasti poskytovania slovného a obrazového spravodajstva.

Z obsahu administratívnych spisov ďalej vyplynulo, že žalobca listom zo dňa 26.1.2005 poslal TASR rozpis záväzných ukazovateľov štátneho rozpočtu na rok 2005,

pričom finančné prostriedky zo štátneho rozpočtu na činnosti TASR určil na úrovni 43 820 tis. Sk, z toho na bežné výdavky bolo určených 33 920 tis. Sk - 15 300 tis. Sk na mzdy, platy, služobné príjmy a ostatné osobné vyrovnania, zvyšných 10 000 tis. Sk tvorili finančné prostriedky na krytie odpisov. V prílohe rozpisuje uvedený súbor hlavných činností a úloh TASR pre rok 2005, ktoré ma TASR zabezpečovať zo štátneho rozpočtu, a to domáci, ekonomický, medzinárodný, exportný, obrazový a zvukový servis, regionálne spravodajstvo a dokumentačné databázy, pričom v uvedených oblastiach mala TASR zabezpečiť produkciu minimálne 210.000 slovných, grafických, obrazových a zvukových informácií.

Na výzvu žalovaného predložil žalobca listom zo dňa 4.10.2005 upravený rozpis príspevku zo štátneho rozpočtu pre TASR na rok 2005, ktorý je rozpracovaný až na úroveň jednotlivých redakcií TASR. Príspevok na bežné výdavky v celkovej sume 33.920,- Sk je rozpísaný na 5 redakcií: medzinárodnú 9 711 tis. Sk, exportnú 3 589 tis. Sk, obrazovú 9 205 tis. Sk, dokumentačnú 2 864 tis. Sk a na redakciu regionálneho spravodajstva 8 551 tis. Sk. Finančné prostriedky na krytie odpisov vo výške 10 000 tis. Sk boli rozpísané na všetkých 9 redakcií.

Rozhodnutím zo dňa 28.10.2005 č. 2005/39/2/1/111 Odbor zneužívania dominantného postavenia rozhodol, že žalobca konaním spočívajúcim v tom, že pre rozpočtový rok 2005 nestanovil pre TASR spôsob použitia finančných prostriedkov zo štátneho rozpočtu vopred, objektívnym a transparentným spôsobom, čím umožnil, aby TASR financovala z týchto prostriedkov aj svoje aktivity, ktoré sú poskytované v konkurenčnom prostredí, obmedzil súťaž a tým porušil § 39 ZOHS. Zároveň v zmysle § 38 ods. 3 ZOHS uložil žalobcovi za uvedené konanie peňažnú pokutu vo výške 200.000,- Sk. V odôvodnení svojho rozhodnutia okrem iného uviedol, že žalobca nezabezpečil, aby boli TASR poskytnuté finančné prostriedky iba v nevyhnutnom rozsahu, čo umožnilo TASR hradieť z verejných zdrojov aj aktivity, ktoré vykonáva aj jeho konkurent SITA a. s., t. j. sú poskytované v súťažnom prostredí. Týmto postupom podľa názoru správneho orgánu prvého stupňa žalobca pri pridelovaní finančných prostriedkov zo štátneho rozpočtu pre TASR skreslil hospodársku súťaž v oblasti poskytovania slovného a obrazového spravodajstva, následkom čoho výrazne deformoval podmienky pre korektnú súťaž na trhu. Dôvodil, že SITA si musela všetky náklady pre svoje aktivity hradieť z vlastných zdrojov, pričom jej konkurent TASR mohol tie isté aktivity pokrývať čiastočne aj prostriedkami z verejných zdrojov, čo umelo vytvorilo nerovné podmienky na tomto trhu. Konštatoval, že bez ohľadu na efektívnosť

TASR v oblasti poskytovania slovného a obrazového spravodajstva mala TASR zabezpečený príspevok od štátu aj na aktivity poskytované v súťažnom prostredí, čo spôsobuje, že snaha z jej strany stať sa efektívnejším, resp. prinášať inovácie do svojich aktivít, sú značne oslabené, čo má za následok z dlhodobejšieho hľadiska aj poškodenie konečných spotrebiteľov. Aj napriek existencii právnej úpravy o TASR vytvárajúcej isté predpoklady pre deformáciu súťažného prostredia dospel žalovaný k jednoznačnému záveru, že existuje priestor pre žalobcu, aby poskytoval finančné prostriedky zo štátneho rozpočtu pre TASR spôsobom, ktorý odstráni resp. obmedzí túto deformáciu súťaže a to tak, že finančné prostriedky zo štátneho rozpočtu budú poskytované iba v nevyhnutnej miere na tie úlohy TASR, ktoré sa nedajú zabezpečiť na komerčnej báze.

Rozhodnutím zo dňa 24.3.2006 č. 2006/39/R/2/023 Rada úradu na základe rozkladu podaného žalobcom zmenila prvostupňové rozhodnutie žalovaného tak, že žalobca skreslil hospodársku súťaž tým, že pri poskytovaní finančných prostriedkov zo štátneho rozpočtu vo forme príspevku pre rozpočtový rok 2005 TASR umožnil, aby táto financovala z poskytnutých finančných prostriedkov aj činnosti, ktoré sú poskytované v konkurenčnom prostredí, čím porušil § 39 ZOHS. Výroku prvostupňového rozhodnutia o uložení peňažnej pokuty žalobcovi sa druhostupňové rozhodnutie Rady žalovaného nedotklo. Zmenu prvostupňového rozhodnutia odôvodnila Rada žalovaného tým, že považovala za správnejšie uviesť vo výroku popis skutku, ktorý sa stal a ktorý je v rozpore so zákonom, ako uvádzať, čo adresát výroku mal urobiť a neurobil. Rada žalovaného sa inak stotožnila so závermi prvostupňového rozhodnutia, pričom jej argumentácia v dôvodoch rozhodnutia sa prakticky zhoduje s obsahom písomného vyjadrenia k žalobe.

Podľa čl. 55 ods. 2 zákona č. 460/1992 Zb. Ústava Slovenskej republiky Slovenská republika chráni a podporuje hospodársku súťaž. Podrobnosti ustanoví zákon.

Podľa § 1 ZOHS účelom tohto zákona je ochrana hospodárskej súťaže (ďalej len "súťaž") na trhu výrobkov, výkonov, prác a služieb (ďalej len "tovar") pred jej obmedzovaním, ako aj vytváranie podmienok na jej ďalší rozvoj s cieľom podporiť hospodársky rozvoj v prospech spotrebiteľov a úprava právomoci a pôsobnosti Protimonopolného úradu Slovenskej republiky (ďalej len "úrad").

Podľa § 14 ZOHS úrad je ústredným orgánom štátnej správy Slovenskej republiky na ochranu a podporu súťaže.

Podľa § 2 ods. 1 ZOHS tento zákon sa vzťahuje na

- a) podnikateľov,
- b) orgány štátnej správy pri výkone štátnej správy, orgány územnej samosprávy pri výkone samosprávy a pri prenesenom výkone štátnej správy a orgány záujmovej samosprávy pri prenesenom výkone štátnej správy.

Podľa § 2 ods. 2 ZOHS tento zákon sa vzťahuje na všetky činnosti a konania podnikateľov, ktoré obmedzujú alebo môžu obmedzovať súťaž, okrem prípadov obmedzovania súťaže zo strany podnikateľov, ktorí poskytujú služby vo verejnom záujme podľa osobitného predpisu, ak uplatňovanie tohto zákona znemožňuje fakticky alebo právne plniť ich úlohy podľa osobitného predpisu.

Podľa § 3 ods. 1 ZOHS obmedzovanie súťaže je každé obmedzenie voľnosti konania podnikateľa na relevantnom trhu, najmä vylúčovanie existujúcich alebo možných súťažných aktivít, skutočné alebo možné zníženie rozsahu konkurenčnej aktivity alebo skresľovanie konkurenčných podmienok.

Podľa § 39 ZOHS orgány štátnej správy pri výkone štátnej správy, orgány územnej samosprávy pri výkone samosprávy a pri prenesenom výkone štátnej správy a orgány záujmovej samosprávy pri prenesenom výkone štátnej správy nesmú zjavnou podporou zvýhodňujúcou určitého podnikateľa alebo iným spôsobom obmedzovať súťaž.

Podľa § 38 ods. 3 ZOHS úrad za porušenie zákazu podľa § 39 uloží orgánu štátnej správy, orgánu územnej samosprávy alebo orgánu záujmovej samosprávy pokutu do výšky 2 000 000,- Sk.

Podľa § 18 zákona č. 575/2001 Z. z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy v znení neskorších predpisov Ministerstvo kultúry Slovenskej republiky je ústredným orgánom štátnej správy.

Podľa § 35 ods. 1 zákona č. 575/2001 Z. z. ministerstvá vykonávajú v rozsahu svojej pôsobnosti štátnu správu.

Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 81/1992 Zb. tlačová kancelária je spravodajská informačná agentúra Slovenskej republiky.

Podľa ods. 2 tlačová kancelária je príspevková organizácia, ktorá je zapojená finančnými vzťahmi na štátny rozpočet prostredníctvom rozpočtovej kapitoly Ministerstva kultúry Slovenskej republiky. Tlačová kancelária sa zapisuje do obchodného registra; podnikateľskú činnosť vykonáva v rámci svojej pôsobnosti. Môže zakladať obchodné spoločnosti a zúčastňovať sa na podnikaní obchodných spoločností.

Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 81/1992 Zb. tlačová kancelária zabezpečuje slovné a obrazové spravodajstvo, ktoré spolu so spravodajstvom iných agentúr na základe zmlúv dodáva periodickej tlači, rozhlasom, televíziám a ďalším právnickým a fyzickým osobám v Slovenskej republike i mimo jej územia. Podľa ods. 2 tlačová kancelária okrem úloh podľa odseku 1

a) vydáva v plnom znení vyhlásenia ústredných štátnych orgánov Slovenskej republiky, Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky a Českej republiky, ak ju o to požiadajú;

b) informuje o stanoviskách a ústnych a písomných oznámeniach ústredných štátnych orgánov a ich poradných orgánov, ústredných štátnych organizácií a ústavných činiteľov Slovenskej republiky, Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky a Českej republiky, ak ju o to požiadajú;

c) informuje o stanoviskách a ústnych a písomných oznámeniach štátnych orgánov Slovenskej republiky a ich poradných orgánov na požiadanie príslušného ústredného štátneho orgánu a o stanoviskách a ústnych a písomných oznámeniach orgánov štátnych organizácií pôsobiacich v Slovenskej republike na požiadanie ústredného orgánu týchto organizácií.

Podľa § 9 ods. 1 písm. a) zákona č. 523/2004 Z. z. o rozpočtových pravidlách príjmy štátneho rozpočtu a výdavky štátneho rozpočtu sú organizačne usporiadané do kapitol.

Kapitolu tvorí rozpočet každého ministerstva vrátane rozpočtov rozpočtových organizácií, ktoré sú zapojené na jeho rozpočet, a vrátane finančných vzťahov k jeho príspevkovým organizáciám a finančných vzťahov k ďalším právnickým osobám a fyzickým osobám, ktorých financovanie je v jeho vecnej pôsobnosti.

Podľa § 9 ods. 4 zákona č. 523/2004 Z. z. správca kapitoly podľa odseku 1 je povinný rozpisovať schválené záväzné ukazovatele kapitoly, a to pre vlastné rozpočtové hospodárenie a pre rozpočtové organizácie a príspevkové organizácie vo svojej vecnej pôsobnosti; záväzné ukazovatele rozpisuje v rozsahu ustanovenom týmto zákonom a zákonom o štátnom rozpočte na príslušný rozpočtový rok; súčasťou tohto rozpisu pre príspevkovú organizáciu je aj súhrn úloh a činností, ktoré má príspevková organizácia v súlade s predmetom svojej činnosti v príslušnom rozpočtovom roku zabezpečiť.

Podľa § 21 ods. 2 zákona č. 523/2004 Z. z. príspevková organizácia je právnická osoba štátu, obce a vyššieho územného celku, ktorej menej ako 50 % výrobných nákladov je pokrytých tržbami a ktorá je na štátny rozpočet, rozpočet obce alebo na rozpočet vyššieho územného celku zapojená príspevkom. Platia pre ňu finančné vzťahy určené zriaďovateľom v rámci jeho rozpočtu.

Podľa § 21 ods. 6 zákona č. 523/2004 Z. z. ak bola príspevková organizácia zriadená zákonom, zriaďovateľskú funkciu k nej vykonáva orgán, na ktorého rozpočet je zapojená finančnými vzťahmi.

Podľa § 24 ods. 6 zákona č. 523/2004 Z. z. finančný vzťah medzi zriaďovateľom a príspevkovou organizáciou je určený záväznými ukazovateľmi štátneho rozpočtu a záväznými ukazovateľmi určenými zriaďovateľom.

Podľa § 24 ods. 7 zákona č. 523/2004 Z. z. príspevková organizácia uhrádza náklady na prevádzku, opravy a údržbu hmotného majetku, ako aj na obstaranie hmotného a nehmotného majetku z vlastných zdrojov a z príspevku od zriaďovateľa, pričom vlastné zdroje používa prednostne. Zriaďovateľ poskytuje príspevkovej organizácii príspevok na prevádzku v takej výške, aby jej rozpočet bol vyrovnaný; to neplatí, ak je príspevková organizácia zdravotníckym zariadením, ktorému patrí úhrada za poskytnutú zdravotnú starostlivosť podľa osobitného predpisu. Príspevok na prevádzku možno použiť aj na krytie

odpisov, najviac do výšky určenej zriaďovateľom. Zriaďovateľ môže príspevkovej organizácii krátiť alebo zvýšiť príspevok pri nedodržaní alebo zmene podmienok, za ktorých bol určený finančný vzťah medzi zriaďovateľom a príspevkovou organizáciou.

Pri výklade citovaných ustanovení národnej právnej úpravy bolo podľa názoru odvolacieho súdu potrebné primerane prihliadať aj na relevantné ustanovenia komunitárnej právnej úpravy (najmä Čl. 2, 3, 4, 5, 10 Zmluvy o založení Európskeho Spoločenstva) a tieto s poukazom na čl. 7 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky vykladať v ich duchu.

Podľa Oznámenia Ministerstva zahraničných vecí Slovenskej republiky uverejneného v Zbierke zákonov pod č. 185/2004 Z.z. dňa 16. apríla 2003 bola v Aténach podpísaná Zmluva o pristúpení Českej republiky, Estónskej republiky, Cyperskej republiky, Lotyšskej republiky, Litovskej republiky, Maďarskej republiky, Maltskej republiky, Poľskej republiky, Slovinskej republiky a Slovenskej republiky k Európskej únii.

Národná rada Slovenskej republiky vyslovila súhlas so zmluvou uznesením č. 365 z 1. júla 2003 a súčasnej rozhodla, že ide o zmluvu podľa čl. 7 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky, ktorá má prednosť pred zákonmi Slovenskej republiky.

Prezident Slovenskej republiky zmluvu ratifikoval 26. augusta 2003. Ratifikačná listina bola uložená u vlády Talianskej republiky 9. októbra 2003.

Zmluva nadobudne platnosť 1. mája 2004 na základe článku 2 ods. 2.

Podľa *Článku 2* Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva

Úlohou spoločenstva je utvorením spoločného trhu, hospodárskej a menovej únie a uskutočňovaním spoločných politík a činností uvedených v článkoch 3 a 4 podporovať v celom spoločenstve harmonický, vyrovnaný a trvalo udržateľný rozvoj hospodárskych činností, vysokú úroveň zamestnanosti a sociálnej ochrany, rovnoprávne postavenie žien a mužov, trvalý a neinflačný rast, vysokú úroveň **konkurencieschopnosti** a zblížovania hospodárskej výkonnosti, vysokú úroveň ochrany a zlepšovania kvality životného prostredia, zvyšovanie životnej úrovne a kvality života, hospodársku a sociálnu súdržnosť a solidaritu medzi členskými štátmi.

Podľa Článku 3

Na účely stanovené v článku 2, činnosti spoločenstva zahŕňajú, ako to vyplýva z ustanovení tejto zmluvy a z časového plánu v nej stanovenom:

- a) zákaz ciel a množstevných obmedzení na dovoz a vývoz tovarov medzi členskými štátmi ako aj všetkých ostatných opatrení, ktoré majú rovnaký účinok,
- b) spoločnú obchodnú politiku,
- c) vnútorný trh charakterizovaný zrušením prekážok pre voľný pohyb tovaru, osôb, služieb a kapitálu medzi členskými štátmi,
- d) opatrenia týkajúce sa vstupu a pohybu osôb tak, ako je uvedené v hlave IV,
- e) spoločnú politiku v oblasti poľnohospodárstva a rybolovu,
- f) spoločnú politiku v oblasti dopravy,
- g) systém, ktorým sa zabezpečí, aby sa na vnútornom trhu nenarušila hospodárska súťaž,**

Podľa Článku 4

Činnosti členských štátov a spoločenstva, zamerané na splnenie cieľov vymedzených v článku 2, zahŕňajú, ako to vyplýva z ustanovení tejto zmluvy a z časového plánu v nej stanovenom, prijatie hospodárskej politiky, ktorá je založená na úzkej koordinácii hospodárskych politík členských štátov na vnútornom trhu a na stanovení spoločných cieľov a ktorá sa uskutočňuje v súlade s princípmi otvoreného trhového hospodárstva **s voľnou hospodárskou súťažou.**

Podľa Článku 5

Spoločenstvo koná v medziach právomocí vymedzených touto zmluvou a cieľov, ktoré sú v nej zakotvené. V oblastiach, ktoré nepatria do jeho výlučnej kompetencie, vyvíja spoločenstvo činnosť v súlade s princípom subsidiarity len vtedy a len v takom rozsahu, pokiaľ ciele navrhované touto činnosťou nemôžu byť uspokojivo dosiahnuté členskými štátmi a z dôvodov rozsahu alebo dôsledkov navrhovanej činnosti možno ich lepšie dosiahnuť prostredníctvom spoločenstva. Spoločenstvo žiadnou činnosťou neprekračuje rámec toho, čo je nevyhnutné na dosiahnutie cieľov tejto zmluvy.

Podľa Článku 10

Členské štáty prijímú všetky potrebné opatrenia všeobecnej alebo osobitnej povahy, aby zabezpečili plnenie záväzkov vyplývajúcich z tejto zmluvy alebo z opatrení prijatých

orgánmi spoločenstva. Členské štáty uľahčia dosiahnutie úloh spoločenstva. Členské štáty neprijmú žiadne opatrenia, ktoré by mohli ohroziť dosiahnutie cieľov tejto zmluvy.

Podľa Článku 86 ods. 1

V prípade verejnoprávných podnikov a podnikov, ktorým členské štáty priznávajú osobitné alebo výlučné práva, tieto štáty neustanovia ani neponechajú v účinnosti opatrenia, ktoré sú v rozpore s pravidlami tejto zmluvy, najmä s pravidlami uvedenými v článkoch 12 a 81 až 89.

Predmetom odvolacieho konania bol rozsudok súdu prvého stupňa v intenciách podaného odvolania žalovaného a rozhodnutia žalovaného v rozsahu a dôvodov žalobcom podanej žaloby.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací sa nestotožnil so záverom súdu prvého stupňa o nesprávnom právnom posúdení veci žalovaným z dôvodov, ktoré uviedol vo svojom rozsudku.

Je potrebné zdôrazniť, že účelom regulácie podľa ZOHS zákona nie je ochrana jednotlivých súťažiteľov a spotrebiteľov, ale ochrana súťaže ako takej a zabezpečenie efektívneho trhového prostredia.

Verejnoprávnym nástrojom na ochranu hospodárskej súťaže je zákonom zriadený Protimonopolný úrad, ktorý z úradnej povinnosti prešetruje, či nedochádza k porušeniu zákona o ochrane hospodárskej súťaže a pokiaľ takéto porušenie zistí, je oprávnený uložiť sankcie, ktoré nepredstavujú náhradu škody, ale sú príjmom štátneho rozpočtu.

Vychádzajúc z uvedeného je zrejmé, že takáto právomoc neprislúcha súdu, ktorý v zmysle § 244 a nasledujúcich OSP preskúmava zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy t.j., či žalobou napadnuté rozhodnutie je v súlade so zákonom, preto bolo potrebné prisvedčiť námietke žalovaného vytykajúcej súdu, že sám sa ocitol v pozícii správneho orgánu, keď posudzoval konanie žalobcu a sám konštatoval neporušenie § 39 ZOHS.

V nadväznosti na to neobstojí ani konštatovanie súdu o neexistencii právneho predpisu a z neho vyplývajúcej povinnosti, ktorej nesplnenie žalovaný sankcionoval, ako dôvod zrušenia napadnutých rozhodnutí, keďže podľa názoru odvolacieho súdu zo samotného (zmeňujúceho) rozhodnutia žalovaného vyplýva, že porušenie § 39 žalobcom spočívalo v skreslení hospodárskej súťaže tým, že pri poskytovaní finančných prostriedkov zo štátneho rozpočtu vo forme príspevku pre rozpočtový rok 2005 Tlačovej agentúre Slovenskej republiky – Slovakia, ... umožnil, aby táto financovala z poskytnutých finančných prostriedkov aj činnosti, ktoré sú poskytované v konkurenčnom prostredí.

Napriek tomu, že súd pripustil, že potencionálna možnosť financovania komerčných aktivít TASR aj prostriedkami zo štátneho rozpočtu má negatívny vplyv na súťažné prostredie a teda môže existovať v súvislosti s financovaním TASR súťažný problém, pripustenie záveru o jeho riešení odkazom na legislatívu v budúcnosti, by v predmetnej veci znamenalo *denegatio justitiae*.

Odvolací súd sa stotožnil s námietkou žalovaného, že predmetom správneho konania nebolo posudzovanie súladu postupu žalobcu pri poskytovaní príspevku TASR s rozpočtovými pravidlami ani spochybňovanie postavenia TASR dané jej zákonom č. 81/1992 Zb. a potvrdené nálezmi ústavného súdu.

V predmetnej veci žalovaný na základe podnetu začal správne konanie a vo veci konal voči žalobcovi ako orgánu štátnej správy za konanie žalovaným označeným ako skreslenie súťaže pri výkone štátnej správy, vychádzajúc z obsahu znenia § 39 ZOHS, ktoré výslovne zakazuje orgánom štátnej správy pri výkone štátnej správy, orgány územnej samosprávy pri výkone samosprávy a pri prenesenom výkone štátnej správy a orgány záujmovej samosprávy pri prenesenom výkone štátnej správy zjavnou podporou zvýhodňovať určitého podnikateľa alebo iným spôsobom obmedzovať súťaž. Dôvodne neprihliadol na námietku žalobcu spochybňujúcu aplikáciu § 39 na jeho konanie, keďže je zrejmé už z ustanovenia § 2 ods. 1 písm. b/ ZOHS, že tento zákon sa vzťahuje na orgány štátnej správy pri výkone štátnej správy, ktorým žalobca nepochybne je. Niet legitímneho dôvodu hľadať (iný ako gramatický) rozdiel medzi konaním orgánu štátnej správy pri výkone štátnej správy a samotným výkonom štátnej správy a rovnako neobstojí tvrdenie, že činnosť orgánu štátnej správy pri výkone štátnej správy nemôže ovplyvniť hospodársku súťaž.

Odvolací súd nezohľadnil námietku žalobcu podávajúcu výklad § 2 ods. 2 ZOHS v tom zmysle, že vzhľadom na to, že TASR je zákonom zriadená organizácia, ktorá má zákonom stanovené úlohy a činnosti, nie je možné na ňu aplikovať ustanovenia o ochrane hospodárskej súťaže, keďže inak by TASR tieto činnosti nemohla fakticky vykonávať. Vychádzajúc zo znenia citovaného ustanovenia je zrejmé, že súťažné predpisy sa vzťahujú na všetkých podnikateľov a na všetky konania vrátane tých, ktoré sú poskytované vo verejnom záujme, výnimka sa však vzťahuje na tie služby poskytované vo verejnom záujme, ktoré by v prípade aplikácie súťažných pravidiel nemohli byť realizované, teda by ich nebolo možné fakticky alebo právne plniť.

Vychádzajúc však zo skutočnosti, že predmetom konania v správnom konaní pred žalovaným bolo posúdenie konania žalobcu (ktorý aj bol v zmysle § 25 ods. 3 písm. g/ zákona ZOHS účastníkom konania) v súvislosti s využitím jeho kompetencie pri stanovovaní podmienok pre použitie finančných prostriedkov zo štátneho rozpočtu pre TASR s následným dopadom na konkurenčné prostredie na relevantnom trhu a nie posudzovanie konania TASR (ktorý nebol účastníkom konania), z hľadiska toho, ktorá z jeho činností, ktorou sa realizuje plnenie úloh vo verejnom záujme, by bola aplikáciou súťažných pravidiel znemožnená, argumentácia žalobcu neobstojí.

Takto vymedzený predmet konania bol v súlade s postavením a úlohami žalovaného a ZOHS, žalovaný v ňom autoritatívnym spôsobom neposudzoval postavenie a konanie TASR ako celku, neskúmal a neposudzoval legitimitu poskytovania príspevku zo štátneho rozpočtu, alebo to či financovanie TASR vykonal žalobca v súlade so zákonom č. 523/2004 Z. z., rovnako ani hospodárnosť využitia finančných prostriedkov, nakoľko mu takáto právomoc neprislúcha, čo aj sám konštatoval vo svojom vyjadrení, preto námietky v tomto smere podľa názoru odvolacieho súdu neboli spôsobilé spochybníť zistenia a závery žalovaného v konaní.

Žalovaný v súlade so svojím postavením a úlohami, z aktivít TASR identifikoval na relevantnom trhu služieb slovného a obrazového spravodajstva aj takéto služby ním poskytované v konkurencii s iným podnikateľom, pričom aplikácia ZOHS pri posudzovaní týchto jeho aktivít nebola vylúčená v zmysle § 2 ods. 2 ZOHS z formálneho hľadiska (zákon č. 81/1992 Zb. nie je ani príkladmo uvedený v odkaze pod čiarou k citovanému ustanoveniu medzi inými právnymi úpravami vylúčenými z aplikácie ZOHS

upravujúcimi služby vo verejnom záujme podľa osobitného predpisu napríklad § 7 zákona č. 507/2001 Z. z. o poštových službách, § 5 a 7 zákona č. 2/1991 Zb. o kolektívnom vyjednávaní) a ani z hľadiska ekonomického charakteru týchto služieb, keďže samotná existencia konkurencie v tomto segmente služieb, ich diskvalifikuje z kategórie služieb poskytovaných vo verejnom záujme, teda takých, ktoré by nebolo možné zabezpečiť inak (zároveň je však potrebné zdôrazniť, že možnosť TASR poskytovať v zmysle zákona č. 81/1992 Zb. služby vo verejnom záujme t. j. také, na poskytovanie ktorých je verejný záujem, ale nie je možné ich zabezpečiť inak, dotknutá ani vylúčená nebola).

Zároveň sa preukázalo, že pokiaľ konkurujúci podnikateľ SITA na žalovaným určenom relevantnom trhu slovného a obrazového spravodajstva si náklady pre svoje aktivity hradí z vlastných zdrojov, TASR má možnosť svoje aktivity na poskytovanie rovnakých alebo zastupiteľných služieb kryť z príspevku poskytovaného žalobcom.

Žalovaný pre vyslovenie svojho záveru o nedovolenom konaní žalobcu dôvodne skúmal akým spôsobom a podľa akých princípov prideluje žalobca finančné prostriedky zo štátneho rozpočtu TASR, pre posúdenie, či takýto systém financovania nepredstavuje komparatívnu výhodu pre podnikateľa TASR voči konkurencii na príslušnom relevantnom trhu.

Z vykonaného dokazovania aj podľa názoru súdu je možné ustáliť, že relevantná právna úprava (zákon č. 81/1992 Zb. ani zákon č. 523/2004 Z. z. v citovaných ustanoveniach § 9 ods. 4 písm. f/, § 21 ods. 2, § 24 ods. 6, 7) výšku finančných prostriedkov určených pre TASR ani spôsob ich použitia, nestanovujú.

Podľa zistenia Úradu v konaní žalobca určoval záväzné ukazovatele na rok 2005 pre TASR, čo potvrdilo aj Ministerstvo financií SR vo svojom vyjadrení (č. MF/01663/2005-433 zo 4.4.2005), v ktorom konštatuje, že „podmienky poskytnutia a použitia prostriedkov zo štátneho rozpočtu na činnosť TASR určuje poskytovateľ prostriedkov“.

V rámci takejto právomoci bolo teda na úvahe žalobcu akým spôsobom poskytnúť príspevok TASR, pričom aj pri jej realizácii bol povinný rešpektovať relevantnú právnu úpravu rovnakej právnej sily, konkrétne ZOHS a jeho § 39 zakazujúci zjavnou podporou zvýhodňovať určitého podnikateľa alebo iným spôsobom obmedzovať súťaž.

Tým, že žalobca poskytol príspevok z verejných zdrojov TASR bez akéhokoľvek bližšieho určenia podmienok, zároveň umožnil, že TASR použila prostriedky zo štátneho rozpočtu na aktivity, ktoré vykonáva aj podnikateľ SITA, t. j. aktivity, ktoré sa realizujú za trhových podmienok na základe súbehu ponuky a dopytu. Podnikateľ SITA sa tak dostal do konkurenčnej nevýhody, keďže na rozdiel od TASR si vykrýval všetky náklady z vlastných zdrojov.

Ak teda žalobca (ako ústredný orgán štátnej správy povinný pri jej výkone rešpektovať aj ZOHS) pri poskytnutí finančných prostriedkov neurčil taký spôsob financovania, aby nedochádzalo k skresľovaniu súťažných podmienok, ale pri poskytnutí finančných prostriedkov zo štátneho rozpočtu TASR umožnil, aby táto financovala z poskytnutých finančných prostriedkov aj činnosti, ktoré sú poskytované v konkurenčnom prostredí, čím sa deformoval trh, žalovaný dôvodne ustálil jeho zodpovednosť za porušenie § 39 citovaného zákona.

Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca neuviedol relevantné prekážky, ktoré mu bránia poskytovať finančné prostriedky zo štátneho rozpočtu pre TASR iba na aktivity, ktoré nemožno poskytovať v súťažnom prostredí a to vopred, objektívnym a transparentným spôsobom a iba v nevyhnutnom rozsahu a teda nevyvrátil záver ku ktorému dospel žalovaný.

Aj podľa názoru odvolacieho súdu napadnuté rozhodnutie nie je v rozpore s nálezmi ústavného súdu (nálež sp. zn. PL ÚS 13/97 z 19. júna 1998, podľa ktorého „hospodársku súťaž štát chráni len tam a dovedy, kde a dokiaľ nevzniknú dôvody pre obmedzenie alebo vylúčenie hospodárskej súťaže vo verejnom záujme“, nálež sp. zn. PL ÚS 2/04-48 z 31. marca 2005) z dôvodu, že ako už bolo uvedené spochybnenie legitimacy postavenia TASR ako orgánu vytvoreného na plnenie pozitívneho záväzku štátu na zabezpečovaní práva na prístup k informáciám z rozhodnutia nevyplýva a ani nemá za následok prípadné ovplyvňovanie činnosti TASR v rozpore s ústavou garantovaným právom na slobodu prejavu.

Vychádzajúc zo skutočností, že zodpovednosť žalobcu v predmetnej veci bola ustálená v zmysle národnej právnej úpravy, na podporu tohto záveru súd nepovažoval za potrebné bližšie sa zaoberať dopadom žalobcom navrhovanej judikatúry ESD, najmä ak jej využiteľnosť z dôvodu neexistencie nutného prepojenia aplikácie čl. 3 ods. 1 písm. g/ ZES a čl. 10 ZES s čl. 81 ZES resp. čl. 86 ods. 1 s čl. 82 ZES, nie je jednoznačná. Za vhodné (napriek ďalšiemu vývoju judikatúry ESD v tomto smere) však súd považuje poukázať na rozhodnutie vo veci INNO v. ATAB (13/77, 1977), v ktorom súd zdôraznil povinnosť vyplývajúcu pre členské štáty z čl. 86 ZES ako jednu z povinností v zmysle čl. 10 ZES na zabezpečenie cieľov vyplývajúcich zo ZES.

Žalovaný vo svojich rozhodnutiach identifikoval a pomenoval súťažný problém a v rámci konania naznačil možné riešenia odstránenia zadaného problému; vypracovanie rozpisu poskytovania príspevku zo štátneho rozpočtu TASR resp. konkrétny podrobný návod na jeho určenie za žalobcu, bez toho, aby to nebolo považované za vstup do jeho právomocí, však nie je úlohou žalovaného a pokiaľ tak neurobil, jeho postup nemožno považovať za jeho pochybenie resp. spochybnenie jeho záverov.

Odvolací súd nepovažoval námietku žalobcu vytykajúcu žalovanému nesprávnu aplikáciu § 59 Správneho poriadku za dôvodnú, pričom ani súd prvého stupňa nekonštatoval u žalovaného postup v rozpore so zákonom, preto formulácia výroku napadnutého rozhodnutia rešpektujúca znenie zákona, ktorá nie je nezrozumiteľná v miere spôsobujúcej nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia nemôže byť na ujmu žalovaného.

Na základe uvedeného dospel odvolací súd k záveru, že neboli splnené predpoklady na potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa a ani na jeho zrušenie (§ 221 OSP), preto ho zmenil (§ 220 OSP) potom, čo po preskúmaní konania pred správnymi orgánmi a ich rozhodnutí v intenciách podanej žaloby dospel k záveru, že dôvody žaloby neobstoja a napadnuté rozhodnutie je v súlade so zákonom, tak, že žalobu zamietol (§ 250j ods. 1 OSP).

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že účastníkom náhradu trov konania nepriznal, nakoľko žalobca v konaní nebol úspešný a žalovaný nemá zo zákona nárok na náhradu trov.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 15. decembra 2009

JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Lubica Kavivanovová